

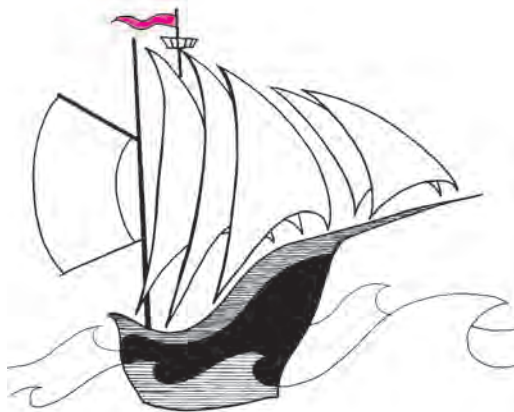
Corabia Timpuțui

O primă variantă a acestei cărți, intitulată *Cei 13 și Misterul*, a apărut în 1967 și a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor din România, la secțiunea Literatură pentru copii, iar volumul a fost tradus în germană, rusă și engleză. Între 1970 și 1975, Monica Pillat a adăugat cărții două secvențe: „Mai departe“ și „Detectivul și visul“. Cele trei părți reunite au apărut pentru prima oară sub actualul titlu, *Corabia Timpului*, în 1976, și au fost reeditate împreună cu alte texte în volumul *Povești din lumea jumătăților de zâmbet* în 2004. În 2009, *Cei 13 și Misterul* a fost publicată într-o ediție bilingvă româno-engleză.

MONICA PILLAT

Corabia Timpului

Ilustrații de
Rareș Ionașcu

HUMANITAS
junior

Redactor: Oana Bârna
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PILLAT, MONICA
Corabia timpului / Monica Pillat; il.: Rareș Ionașcu. –
București: Humanitas, 2013
ISBN 978-973-50-3999-8
I. Ionașcu, Rareș (il.)
821.135.1-32

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Tatāluī meū

Partea I

Cei 13 și Misterul

— Cumpără-mi un pistol! insistă Porthos, bătând cu picioarele în tăblia patului și toate muștele din apropiere îl încurajară bâzâind.

Băiatul se încruntă. La început îl amuzase chițăitul timid al șoarecelui, proaspăt absolvent al școlii primare din podeaua sufrageriei.

Acum însă pretențiile acestuia crescuseră atât de mult, încât cu greu îi mai putea face pe voie.

— Ți-am mai dat și o curea cu ținte, îi aminti el plictisit.

— Da, consimți Porthos, dar mi-a luat-o Bonifaciu.

— Cine?

— Un șoarece repetent dintr-a IV-a, de lângă sobă. Știi, s-au organizat în bande și atacul se dă noaptea, pe terenul de sport din pivniță. Dacă nu-mi dai pistolul îl chem pe tata!

În acel moment se auziră niște bătăi puternice în geam și cren-gile prunului intrară pe jumătate în odaie.

Băiatul se enervă. Oare șoarecele ăsta avea de gând să-i ridice pe toți împotriva lui? Ieri observase o oarecare ostilitate din partea vrăbiilor, care trecuseră pe lângă el fără să-l salute. Azi se revoltă prunul, mâine Bonifaciu îl va pândi după ușă, punându-i piedică.

Totuși spuse:

— Nu-ți dau nimic!

Bietul Porthos începu să-și muște coada cu o furie nepuțincoasă.

— Încetează! strigă Băiatul. Mai bine ai asculta ce plan grozav am!

Mustățile șoarecelui se zbârliră. Prunul încercă să intre de tot pe fereastră, dar Băiatul îl opri, făcându-i semne disperate, căci zidul începea să se crape.

Câteva găini, văzând îmulzeala, rugară crengile de mai sus să le urce și pe ele pe pervaz.

— Liniștiți-vă odată! Cine v-a spus să veniți aici? se adresă Băiatul supărat unor melci care se târau tacticos pe mobile.

De fapt era încântat că avea atâta popularitate și, dregându-și glasul, începu să le povestească marele său secret, pe care nu se mai putea stăpâni să-l ascundă.

— M-am hotărât să vă iau cu mine în cea mai fantastică aventură! O să plecăm mâine-seară, cu ultimul tren de marfă!

— Unde? întrebare toți cu răsuflarea tăiată.

— Nu știu. Principalul este s-o ștergem așa, pe negândite, și să descoperim ceva extraordinar.

De bucurie, Porthos începu să se dea peste cap, mai-mai să-și frângă gâtul.

Prunul sparse zidul și bătu din crengi cu entuziasm, iar găinile se răsturnară și căzură înapoi în curte.

Melcii se pocneau cu cornițele și salivau atât de abundent, că Băiatul se întrebă neliniștit dacă nu vor produce o inundație.

După ce li se calmă entuziasmul, Porthos chițai îndată, îngrijorat:

— Și Bonifaciu? Dacă află, ne rupe mustățile.

— Ha, ha, ha! râseră melcii ostentativ.

— Nu vă bucurați, îi avertiză Porthos. Bonifaciu rupe și cornițe!

Melcii amuțiră.

Băiatul îi privi batjocoritor.

— Sunteți niște mămăligi. Nu cumva vă e frică de repetentul ăla?

— Ba da!

— Ei, aflați că, dacă-i dau un bobârnac, îl trimit pe lumea ailaltă cât ai zice...

— Șș!

— Cine a vorbit? tresări Băiatul mirat.

— Eu, tinere! Nu-i nevoie să-ți arunci ochii în toate părțile. Sunt pe dulap.

Băiatul văzu că personajul misterios era un șarpe negru cu barbă și mustăți în furculiță, care părea trecut de optsprezece ani.

— Cine sunt ăștia? întrebă șarpele disprețuitor, arătând spre micile vietăți.

— Dar tu cine ești?

Șarpele izbucni într-un răs sinistru. De groază, melcii simțiră nevoia să se ascundă și, neavând altă soluție, se băgară în urechile lui Porthos, care, din acel moment, nu mai auzi nimic.

— Tinere neștiutor, eu sunt Invincibilul Ș, cel mai temut tip din banda lui Bonifaciu.

Porthos zâmbi. Melcii îi gâdilau plăcut timpanele și începea să-i fie somn.

— Ce te râzi, blegule? se oțărî șarpele văzând indiferența și lipsa de considerație a șoricelului.

Spre surprinderea lui, Porthos izbucni într-un hohot nestăpănit. Hotărât lucru, melcii își făceau de cap în urechile lui.

— A înnebunit, luați-l de aici! urlă Invincibilul Ș.

Dar prunul și găinile, urcate între timp pe crengile de jos, se mulțumiră să-i întoarcă spatele.

Băiatul îl privi ironic.

— Îți bați joc de mine? urlă din nou șarpele, care în clipa aceea ar fi vrut să-i omoare pe toți dintr-o singură suflare. Dar n-avea nici măcar venin, căci se trăgea dintr-o familie de șerpi de casă.

— Nu te supăra, îl îmbună Băiatul. Spune-mi mai bine unde-l pot găsi pe Bonifaciu.

Invincibilul Ș își recăpătă ținuta mândră și voit disprețuitoare.

— Ce-ți trece prin gând? Nu cumva vrei să-l cureți?

— Nu! Ți-o jur!

— Bine, consimți Invincibilul Ș. Astă-seară, Bonifaciu și gașca merg la „Struțul vesel“.

— La cine?

Șarpele își reluă râsul sinistru. Când se potoli, spuse la rândul lui ironic:

— La un bar de noapte, tinere.

— Perfect. La ora unsprezece vrei să mă duci acolo.

— S-a făcut, rânji șarpele îndepărtându-se.

— Ce tip insinuant! exclamă Băiatul.

Prunul ieși încet din odaie, iar una din găini sări de pe o creangă și se îndreptă cu pași mărunți spre Băiat.

— Ți-am adus un ou proaspăt! cotcodăci ea și-l scoase de sub aripă.

Băiatul se înduioșă, luă oul, o mângâie pe găină și o întrebă cum o cheamă.

— Vasilica, îngână ea sfioasă și se înroși până în vârful crestei.
— Ești, probabil, de la țară, spuse Băiatul îngăduitor.
— Da, nu prea sunt învățată cu lumea și, când l-am văzut pe cuconașul Ș, am lepădat oul, de frică...

Găina nu mai știu ce să zică și ieși de-a-ndăratelea pe ușă, fâstăcită.

Porthos dormea dus, cu lăbuțele sub cap, iar Băiatul aștepta cu nerăbdare să vină ora unsprezece noaptea.

Nu se făcuse încă ora unsprezece, când Invincibilul Ș apăru din spatele dulapului și se uită cu prudență în cameră.

Băiatul tresări. Șarpele era de nerecunoscut. Avea o pălărie mică neagră, trasă ștregărește pe un ochi, iar la gât, o cravată roșie cu picățele verzi. Pielea lui nu făcea nici o cută și era bine lustruită, dar Băiatul avu impresia, după ciudatul miros pe care-l răspândea, că șarpele întrebuintase din belșug crema de ghetе din vestibul.

— Hm, făcu Invincibilul Ș, văzând că Băiatul îl cerceta atent. Sunt gata, haide! Și plin de importanță o porni înainte, împingând cu borurile pălăriei ușile care cedau docile.

Băiatul îl urmă îndeaproape. Ieșiră din curte, cotiră pe o străduță dosnică, intrară într-un gang întunecos, coborâră într-o pivniță secretă și ajunseră, în sfârșit, în fața unei uși vopsite în galben.

— Aici e! spuse șarpele.

Băiatul deschise ușa și se trezi într-o sală puternic luminată de licurici, cu câteva mese rotunde. În fund era improvizată o scenă, pe care zăceau răsturnate o tobă, câteva chitare și o vioară. Un pian făcea echilibristică stând în coadă.

— Unde-ți sunt prietenii? întrebă Băiatul, văzând sala pustie.

— Trebuie să vină din moment în moment.

În aceeași clipă se auziră bufnituri, zvonuri de glasuri și dădură buzna înăuntru tot soiul de indivizi. Se năpustiră la mese

Cuprins

Partea I: <i>Cei 13 și Misterul</i>	7
Partea a II-a: <i>Mai departe</i>	77
Partea a III-a: <i>Detectivul și visul</i>	119